

Se'n va de (campaments)

Resulta pesat continuar fent ressonar la brama que durant aquests mesos del 2011 s'ha repetit, com una lletania: que som enmig d'una crisi i que estem empantane-gats fins els genolls. Se n'ha parlat tant, de crisi i d'economia, que malauradament sembla que tothom sap què és la prima de risc o parla d'Standart & Poor's com qui parla de la peixateria de la cantonada o del Barça triomfant: amb el mateix to de proximitat quotidiana. Que si el risc financer de no sé quin Estat això, que si la qualificacions creditícies del deute allò, que si el futur de l'euro o els bancs tòxics (com si n'hi hagués, de bancs, que no esbarriessin poc o molt la nostra precària salut), etc. De tot plegat ens n'hem afartat durant tot aquest any, oblidant que l'economia és una part (escadussera) de la psicologia humana. Oblidant que l'economia mai pot ser un objectiu sinó un mitjà. Potser necessària, però un mitjà, una eina. En aquest sentit, l'altre dia un amic m'explicava que, amb els diners a la mà, va desdir-se d'una compra quan el fabricant li va confessar que l'objectiu de l'empresa que li havia ofert el servei que l'amic pensava adquirir (amb èxit fins aquell precís moment!) era "abaixar el deute bancari un 5%". L'amic, displicent, va fer-li observar que, a ell, no li importava massa el deute que pugués tenir l'empresa del seu interlocutor i que "pensava que l'objectiu de la seva empresa era donar-me un bon servei, fer-me una mica més feliç".

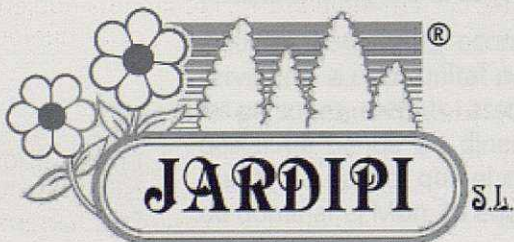
Potser aquest fet, ben anecdòtic, ens informa de la fi de l'embriaguesa econòmica en la qual hem anat caient. Tothom vetlla per la seva seguretat econòmica, però tampoc no

es pot vendre res (ni la revista Ronçana tampoc, posem per cas) amb un argument tan poc consistent. Ningú acceptaria que l'editor d'aquest mitjà tan arrelat digués, a l'hora de vendre-la, que el seu objectiu fos aplacar el dèficit en un noséquant per cent (si fos que en tingués, de dèficit!). L'objectiu primordial de l'editor de la revista ha de ser expressat, més o menys així: "compreu Ronçana perquè els articles i les informacions que hi ha us resultaran agradables i/o interessants, us enriquiran, us faran tenir més criteri o us divertiran i us faran ser (ni que sigui una mica!) més feliços!". La resta, la comptabilitat és una qüestió interna, privada, intrascendent per l'hipotètic comprador.

I el mateix passa amb la política. Per important que sigui, un polític que digui que l'objectiu de la seva feina és "posar el deute estatal a nivells acceptats per la Unió Europea" és, simplement, un tecnòcrata, una comptable amb "manguitos" i visera. Els objectius en política han de ser polítics (igual que els objectius en esport, han de ser esportius; o els d'un boletaire, collir bolets!). I d'objectius polítics n'hi ha (n'hi hauria d'haver) molts.

Ara mateix, quan l'exjugador d'hàndbol Urdangarin mostra amb total clarividència que la cosa medieval de la monarquia té poc trajecte, reneixen objectius polítics que semblaven aparcats per la qualitat "campechana" del monarca actual. Així, més que parlar del fet de l'any 2011, ens cal avançar el fet de l'any 2012: ves, que la monarquia no se'n vagi de (campaments).

Ramon Vilageliu

C/. Font de Sant Cristòfol, s/n.
08187 Santa Eulàlia de Ronçana
www.jardipi.com

Tel. 93 844 65 56
Fax: 93 844 66 95
jardipi@jardipi.com